

## [Hans Hedtoft.]

have nævnt en lang Række andre Varegrupper, jeg kunde have behandlet Importen her til Landet af Personbiler, af Benzintil Søndagskørsel, af Sirup, Plastikvarer, Kamme, dyre Gulvtæpper til Luksuslejligheder og meget andet. Enhver kan se, at Regeringens Ansvar desværre ikke indskrænker sig til Rulleskøjterne eller til Mandlerne.

Handelsministeren sagde, at der i Betragtning af Landets særlige Situation ikke kunde siges at være noget særlig unaturligt eller noget økonomisk usundt i, at Landets Import i den foreliggende Situation oversteg Eksporten. Det er nok muligt, højtærede Handelsminister, men det har jo altid i dette Land været betragtet som unaturligt og især som noget i høj Grad usundt at indkøbe dyre og daarlige Varer paa Kredit, specielt naar man ikke har Udsigt til inden for en rimelig Tid at kunne betale Gælden. Ingen dansk Bonde, ingen dansk Arbejder, ingen dygtig industridrivende eller driftig Handelsmand vilde i sin egen Virksomhed bære sig saadan ad, og det burde Staten heller ikke gøre, naar den har til Opgabe at føre Hus med Landets Valuta. Det er det, den højtærede Handelsminister har gjort. Hvad skulde jeg have gjort? spørger han. Han skulde simpelt hen have sagt nej til alle dyre, daarlige og overflødige Varer fra England, og det skulde have været gjort gennem et rationelt Indgreb og ved Samarbejde med Handlens og Erhvervslivets Folk. Men det var det, den højtærede Handelsminister ikke gjorde eller i alle Tilfælde først gjorde, da Presset fra vor Side og anden Side paa ham blev saa stærkt, at han saa sig tvunget dertil.

Handelsministeren har et andet Argument. Han hævder, at hvis man havde opretholdt den gamle stive Importordning paa England, vilde Sterlinggælden maaske nok have været mindre end nu, men til Gengæld vilde „mange fordelagtige Køb“, der nu er gennemført, ikke være blevet til noget. Jeg gad vidst, om det er Battle-dress-Uniformerne, der blev indført til Hjemmeværnene, Handelsministeren her tænker paa. Jeg ved det ikke. Men jeg kan oplyse, at naar vi fra vor Side har ønsket gennemført en skarpere Kontrol med Indkøbene fra England, var det aldeles ikke ud fra Ønsket om at bevare den gamle stive Ordning og med Fordeling blandt Importørerne efter Importtal fra 30erne. Saa vidt jeg erindrer, var det mig, der først af alle, i min allerførste Tale

efter den nuværende Regerings Tiltræden, pegede paa Nødvendigheden af en fuldstændig Omlægning af den gældende Form for Udstedelse af Valutaattester. Det, vi tilstræbte, var en ny, smidigere Ordning, f. Eks. af samme Art som den, der nu er gennemført for Metervarernes Vedkommende. Det oprindelige Forslag til denne Ordning, som den højtærede Handelsminister med Rette er saa glad for, stammer som bekendt fra Arbejderbevægelsens Erhvervsraad og blev fremsat over for Handelsministeriet allerede i Maj Maaned.

Handelsministeren hævdede videre, at „man“ i den nu efterhaanden lidt trætende Polemik om Mandelimporten har „taget sig den Frihed at tidoble den stedfundne Import“. Det skulde jo ikke være nødvendigt at diskutere, hvor stor den faktiske Mandelimport har været her til Landet. Den officielle Opgørelse fra Statistisk Departement kan een Gang for alle bortfjerne enhver Tvivl. Det fremgaar heraf, at der i Løbet af 11 Maaneder nu er importeret over 4 Gange saa mange Mandler som i hele 1938 og til en Værdi, der er omtrent 8 Gange Værdien i 1938. Jeg raader den højtærede Handelsminister til ikke mere at kredse om Mandelspørgsmaalet, for de er bitre, de Mandler! Men det er rigtigt, at det er en Detaille, ganske vist en Detaille, som i denne Forbindelse har symbolsk Betydning.

Hele Regeringens forsyningsmæssige Politik har efter vor Mening til dette Øjeblik været uden Plan og Linie. Den har bidraget til Valutapuklen og nødvendiggjort de drastiske Foranstaltninger, man nu planlægger. Gennem Afsavn skal Befolkningen betale for de daarlige Tekstilvarer, for Personbilerne, for Søndagskørselen og for Mandlerne og Rulleskøjterne.

Det er ikke vor Mening at stille os negativt til den nødvendige Genrejsning, men naturligvis har vi vore Betingelser og vore Ønsker. Jeg skal i Korthed og rent summarisk nævne et Par Ting, som det forekommer mig væsentligt at nævne.

Det første, vi ønsker, er, at der skabes Orden og Plan i Danmarks Økonomi — det er ikke noget, vi siger i Dag, det førte vi vor Valgkamp paa i Modsætning til visse andre forud for den 30. Oktober sidste Aar, og det er ogsaa Linien for vor praktiske Politik i Dag og for de Krav og Ønsker, vi har at fremføre for Regeringen. Det maa siges, at visse Fremskridt er der sket, vi staar i Princippet ikke længere alene om en planmæssig Ledelse af Landets Økonomi. Den Forelæsning, som den nu-